

Republika Hrvatska
Općinski sud u
Rijeci
Žrtava fašizma 7
51000 Rijeka

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Rijeci, po sutkinji Larisi Smiljan Pervan, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Mirjane Vidović, čiji OIB glasi 80301655654, iz Kastva, Spinčići 124/B, zastupane po punomoćniku Ivanu Vidakoviću, odvjetniku u Rijeci, protiv tuženice čiji je naziv Raiffeisenbank Austria d.d., čiji OIB glasi 53056966535, sa sjedištem u Zagrebu, Magazinska cesta 69, zastupane po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Mađarić & Lui iz Zagreba, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave, održane i zaključene 13. srpnja 2026., u prisutnosti punomoćnika tužiteljice i punomoćnice tuženice, 23. srpnja 2026., javno objavivši

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženici čiji je naziv Raiffeisenbank Austria d.d. da tužiteljici Mirjani Vidović isplati iznos od 2.030,10 eura (slovima: dvije tisuće trideset eura i deset centa), sa zakonskim zateznim kamatama koje za razdoblje od 29. kolovoza 2007. godine do 31. prosinca 2007. godine teku po kamatnoj stopi od 15% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine po kamatnoj stopi od 14% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2011. godine do 30. srpnja 2015. godine po kamatnoj stopi od 12% godišnje, za razdoblje od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2015. godine po kamatnoj stopi od 8,14% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2016. godine do 30. lipnja 2016. godine po kamatnoj stopi od 8,05% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2016. godine do 31. prosinca 2016. godine po kamatnoj stopi od 7,88% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2017. godine do 30. lipnja 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,68% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2017. godine do 31. prosinca 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,41% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2018. godine do 30. lipnja 2018. godine po kamatnoj stopi od 7,09% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2018. godine do 31. prosinca 2018. godine po kamatnoj stopi od 6,82% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2019. godine do 30. lipnja 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,54% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2019. godine do 31. prosinca 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,30% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2020. godine do 30.

lipnja 2020. godine po kamatnoj stopi od 6,11% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2020. godine do 31. prosinca 2020. godine po kamatnoj stopi od 5,89% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2021. godine do 30. lipnja 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,75% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2021. godine do 31. prosinca 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,61% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2022. godine do 30. lipnja 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,49% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2022. godine do 31. prosinca 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,31% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 30. lipnja 2023. godine po kamatnoj stopi od 5,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po kamatnoj stopi od 7,00% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2024. godine do 30. lipnja 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2024. godine do 31. prosinca 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,25% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2025. godine do 30. lipnja 2025. godine po kamatnoj stopi od 6,15% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2025. godine do 30. lipnja 2026. godine po kamatnoj stopi od 5,15% godišnje te za razdoblje od 01. srpnja 2026. godine do isplate po kamatnoj stopi od 5,40% godišnje, odnosno po kamatnoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, na iznose kako slijedi:

- na iznos od 0,60 eura od 29. kolovoza 2007. do isplate
- na iznos od 1,17 eura od 25. rujna 2007. do isplate
- na iznos od 1,96 eura od 30. ožujka 2008. do isplate
- na iznos od 2,15 eura od 23. studenoga 2008. do isplate
- na iznos od 5,99 eura od 28. prosinca 2008. do isplate
- na iznos od 6,87 eura od 1. veljače 2009. do isplate
- na iznos od 11,32 eura od 26. veljače 2009. do isplate
- na iznos od 7,15 eura od 29. ožujka 2009. do isplate
- na iznos od 7,89 eura od 29. travnja 2009. do isplate
- na iznos od 5,60 eura od 29. svibnja 2009. do isplate
- na iznos od 3,79 eura od 1. srpnja 2009. do isplate
- na iznos od 5,80 eura od 31. srpnja 2009. do isplate
- na iznos od 6,15 eura od 26. kolovoza 2009. do isplate
- na iznos od 5,99 eura od 30. rujna 2009. do isplate
- na iznos od 5,49 eura od 30. listopada 2009. do isplate
- na iznos od 7,21 eura od 30. studenoga 2009. do isplate
- na iznos od 8,30 eura od 30. prosinca 2009. do isplate
- na iznos od 9,64 eura od 29. siječnja 2010. do isplate
- na iznos od 8,01 eura od 26. veljače 2010. do isplate
- na iznos od 14,13 eura od 31. ožujka 2010. do isplate
- na iznos od 12,28 eura od 30. travnja 2010. do isplate
- na iznos od 14,08 eura od 29. svibnja 2010. do isplate
- na iznos od 13,88 eura od 1. srpnja 2010. do isplate
- na iznos od 17,81 eura od 31. srpnja 2010. do isplate
- na iznos od 21,03 eura od 1. rujna 2010. do isplate
- na iznos od 23,29 eura od 28. rujna 2010. do isplate
- na iznos od 20,24 eura od 30. listopada 2010. do isplate
- na iznos od 25,21 eura od 1. prosinca 2010. do isplate

- na iznos od 32,51 eura od 31. prosinca 2010. do isplate
- na iznos od 28,00 eura od 30. siječnja 2011. do isplate
- na iznos od 29,90 eura od 1. ožujka 2011. do isplate
- na iznos od 28,97 eura od 29. ožujka 2011. do isplate
- na iznos od 28,96 eura od 29. travnja 2011. do isplate
- na iznos od 34,38 eura od 26. svibnja 2011. do isplate
- na iznos od 39,08 eura od 1. srpnja 2011. do isplate
- na iznos od 46,86 eura od 29. srpnja 2011. do isplate
- na iznos od 43,91 eura od 31. kolovoza 2011. do isplate
- na iznos od 39,34 eura od 30. rujna 2011. do isplate
- na iznos od 39,61 eura od 25. listopada 2011. do isplate
- na iznos od 40,21 eura od 29. studenoga 2011. do isplate
- na iznos od 41,73 eura od 31. prosinca 2011. do isplate
- na iznos od 43,90 eura od 27. siječnja 2012. do isplate
- na iznos od 44,73 eura od 28. veljače 2012. do isplate
- na iznos od 43,74 eura od 28. ožujka 2012. do isplate
- na iznos od 44,31 eura od 29. travnja 2012. do isplate
- na iznos od 45,13 eura od 31. svibnja 2012. do isplate
- na iznos od 43,85 eura od 1. srpnja 2012. do isplate
- na iznos od 44,41 eura od 1. kolovoza 2012. do isplate
- na iznos od 43,84 eura od 1. rujna 2012. do isplate
- na iznos od 41,93 eura od 28. rujna 2012. do isplate
- na iznos od 44,13 eura od 1. studenoga 2012. do isplate
- na iznos od 45,08 eura od 1. prosinca 2012. do isplate
- na iznos od 44,51 eura od 29. prosinca 2012. do isplate
- na iznos od 42,71 eura od 1. veljače 2013. do isplate
- na iznos od 44,32 eura od 1. ožujka 2013. do isplate
- na iznos od 44,53 eura od 29. ožujka 2013. do isplate
- na iznos od 43,60 eura od 1. svibnja 2013. do isplate
- na iznos od 40,33 eura od 1. lipnja 2013. godine pa do isplate
- na iznos od 41,94 eura od 28. lipnja 2013. do isplate
- na iznos od 41,59 eura od 31. srpnja 2013. do isplate
- na iznos od 56,15 eura od 31. kolovoza 2013. do isplate
- na iznos od 44,76 eura od 29. rujna 2013. godine pa do isplate
- na iznos od 44,07 eura od 30. listopada 2013. do isplate
- na iznos od 44,98 eura od 30. studenoga 2013. do isplate
- na iznos od 45,63 eura od 31. prosinca 2013. godine pa do isplate
- na iznos od 45,69 eura od 31. siječnja 2014. do isplate
- na iznos od 47,09 eura od 28. veljače 2014. do isplate
- na iznos od 46,86 eura od 30. ožujka 2014. do isplate
- na iznos od 32,51 eura od 1. svibnja 2014. do isplate
- na iznos od 45,93 eura od 29. svibnja 2014. do isplate,

u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženici čiji je naziv Raiffeisenbank Austria d.d. da tužiteljici Mirjani Vidović naknadi troškove postupka, u iznosu od 2.035,00 eura (slovima: dvije tisuće trideset pet eura), sa zakonskim zateznim kamatama koje za razdoblje od 23. srpnja 2026. godine do isplate teku po kamatnoj stopi od 5,40% godišnje, odnosno

po kamatnoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

III. U preostalom dijelu, iznad iznosa iz t. III., a do zatraženog iznosa od 2.401,75 eura, s kamatama koje su zahtijevane od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, zahtjev tužiteljice Mirjane Vidović za naknadu troškova postupka odbija se.

IV. Odbija se zahtjev tuženice čiji je naziv Raiffeisenbank Austria d.d. za naknadu troškova postupka, u zatraženom iznosu od 1.750,00 eura, sa zakonskim zateznim kamatama koje su zahtijevane od donošenja prvostupanjske presude do isplate.

r i j e š i o j e

I. Utvrđuje se da je u podnesku, koji je tužiteljica Mirjana Vidović dostavila sudu 20. svibnja 2026., tužba preinačena, i to tako da je, uz postojeći, kondemnatorni zahtjev, istaknut i drugi zahtjev, onaj na utvrđenje ništetnosti ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi iz Ugovora o kreditu, koji je 22. svibnja 2007., pod brojem 628-50-4121407, sklopljen između tužiteljice Mirjane Vidović, kao korisnice kredita, te tuženice čiji je naziv Raiffeisenbank Austria d.d., potvrđen (solemniziran) 22. svibnja 2007. po javnom bilježniku Veliboru Panjkoviću iz Rijeke, pod brojem OV-19157/2007

II. Utvrđuje se da je do preinake iz t. I. došlo tijekom glavne rasprave, krivnjom tužiteljice Mirjane Vidović koja je tužbu mogla preinačiti i do zaključenja prethodnog postupka, zbog čega takva preinaka tužbe nije moguća.

III. Ne dopušta se preinaka tužbe, opisana u t. I. i II. ovog rješenja, jer sud smatra da to nije svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama.

Obrazloženje

1. U tužbi, podnesenoj ovome sudu 14. lipnja 2023., navodi se da su tužiteljica Mirjana Vidović (u daljnjem tekstu: tužiteljica) te tuženica čiji je naziv Raiffeisenbank Austria d.d. (u daljnjem tekstu: tuženica) sklopile Ugovor o kreditu, na temelju kojega je tuženica tužiteljici stavila na raspolaganje kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 21.698,68 CHF, s tim da je tim pravnim poslom ugovorena valutna klauzula. Tvrdi se da su odredbe navedenog Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli ništetne te se tužbenim zahtjevom traži da se tuženici naloži da tužiteljici vrati sve one iznose koje je od nje primila na temelju ništetnih odredaba o valutnoj klauzuli, uz napomenu da će točan iznos tražbine tužiteljica odrediti nakon što joj tuženica da podatke te nakon što se provede vještačenje.

2. Iz sadržaja tako istaknutog tužbenog zahtjeva razvidno je da je on postavljen kao tzv. manifestacijski zahtjev, proklamiran odredbama čl. 186.b st. 2. i 3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01,

117/03, 88/05, 2/07 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; u daljnjem tekstu: ZPP).

3. No, tuženica je tijekom spora tužiteljici dala podatke (čl. 186.b st. 3. ZPP-a), dok je sud proveo dokaz financijskim vještačenjem (čl. 186.b. st. 2. ZPP-a), nakon čega je, u podnesku od 20. svibnja 2026., tužiteljica postavila određeni tužbeni zahtjev radi isplate, zahtijevajući na temelju preplate po osnovi razlike u tečaju isplatu iznosa od 2.030,10 eura, s pripadajućim kamatama. Takvim je tužbenim zahtjevom ujedno, uz zahtjev za isplatu, zatražila i da se utvrdi da su ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi iz Ugovora o kreditu koji je 22. svibnja 2007. sklopila s tuženicom, i to odredbe sadržane u čl. 1., 2. i 7. citiranog Ugovora.

4. Tek uzgredno je potrebno primijetiti da je u podnesku od 26. ožujka 2025. tužiteljica izrijekom odustala od prijedloga da sud tuženici naloži dostavu isprava i da o tome donese rješenje (list 11. sudskog spisa). Zbog toga nije niti postojala potreba da sud o tome donese odluku.

5. Isto tako, bitno je navesti da je tužiteljica u tužbi navela da je Ugovor o kreditu s tuženicom sklopila pod brojem 628-50-41314 te da je u vezi s tim tuženica istaknula prigovor promašene pasivne legitimacije, ističući da u svojim evidencijama nema podatak o tome da bi s tužiteljicom sklopila Ugovor o kreditu pod tim brojem.

6. No, u podnesku koji je sudu dostavila 26. ožujka 2025., a koji je predstavljao očitovanje na navode iz odgovora na tužbu, tužiteljica je naglasila da je u tužbi pogrešno navela broj Ugovora o kreditu koji je sklopila s tuženicom, da je iz isprava koje joj je predočila tuženica utvrdila ispravan broj Ugovora o kreditu i da taj broj glasi 628-50-4121407 (a ne 628-50-41314) pa da zato uređuje povijesni dio tužbe i tužbeni zahtjev tako da u tim dijelovima tužbe treba pisati ispravan broj Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007.

7. Nakon takvih navoda tužiteljice, na ročištu za glavnu raspravu od 27. ožujka 2026. tuženica je ukazala na to da više nije sporna pasivna legitimacija (list 60. sudskog spisa).

8. Međutim, tuženica je primijetila da je u podnesku od 20. svibnja 2026. tužiteljica preinačila tužbu, i to zato jer je, uz kondemnatorni zahtjev (zahtjev radi isplate), po prvi puta istaknula i deklaratorni tužbeni zahtjev (zahtjev radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi), smatrajući da čl. 1. Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007., za čiju se ništetnost tužiteljica zalagala u sadržaju tužbenog zahtjeva iz podneska od 20. svibnja 2026., niti ne predstavlja ništetnu ugovornu odredbu.

9. U odnosu na opisano motrište tuženice, za pojasniti je sljedeće.

10. Prije svega, tuženica je s pravom primijetila da je kroz sadržaj podneska od 20. svibnja 2026. tužiteljica preinačila tužbu. U tom je podnesku, naime, uz postojeći zahtjev na isplatu, tužiteljica istaknula i drugi zahtjev, onaj na utvrđenje

ništetnosti ugovornih odredba, i to, k tome, ne samo u odnosu na valutnu klauzulu, već i glede promjenjive kamatne stope.

11. Po odredbi čl. 191. st. 1. ZPP-a preinaka tužbe jest (...) isticanje drugog zahtjeva uz postojeći pa kako je u podnesku od 20. svibnja 2026. tužiteljica posegnula upravo za takvom procesnom radnjom, tako to znači da je u tom podnesku ona preinačila tužbu.

12. Osim toga, kada se pomno sagleda sadržaj tužbe; i njezinog povijesnog dijela i samog tužbenog zahtjeva, tada je jasno da je tužba imala za predmet zaštitu prava za koja je tužiteljica držala da su joj povrijeđena postupanjem tužene banke isključivo u odnosu na ugovorenu valutnu klauzulu, a ne i u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu.

13. Također, zahtjev za isplatu po osnovi ništetne odredbe o valutnoj klauzuli tužiteljica je utemeljila na tvrdnji da je ništetna ugovorna odredba o valutnoj klauzuli pa zato nema mjesta zaključku da, prije no što je to učinila u sadržaju podneska od 20. svibnja 2026., dakle tijekom glavne rasprave, zahtjev upravljen na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, bez svoje krivnje, tužiteljica nije mogla postaviti do zaključenja prethodnog postupka.

14. Upravo suprotno, takav je zahtjev ona mogla postaviti već u tužbi, a svakako najkasnije do zaključenja prethodnog postupka.

15. Prethodni je postupak u ovom sporu zaključen na (drugom) pripremnom ročištu, održanom 03. veljače 2026., o čemu je na istom pripremnom ročištu sud prvog stupnja donio odgovarajuće procesno rješenje (s lista 54. sudskog spisa).

16. Odredbom čl. 190. st. 1. ZPP-a propisano je da tužitelj može tužbu preinačiti do zaključenja prethodnog postupka.

17. Imajući u vidu da je tužiteljica tužbu preinačila u podnesku od 20. svibnja 2026., a da je prethodni postupak zaključen 03. veljače 2026., evidentno je da nisu ispunjeni uvjeti iz odredbe čl. 190. st. 1. ZPP-a da bi se preinaka iz podneska tužiteljice od 20. svibnja 2026. smatrala mogućom.

18. Važno je, pritom, ukazati na to da odredba čl. 190. st. 1. ZPP-a koristi izraz „(...) može preinačiti (...)“ pa se upravo tom sintagmom služi i ovaj sud prvog stupnja kod odlučivanja o preinaci tužbe.

19. Zato po toj osnovi, dakle po onoj iz odredbe čl. 190. st. 1. ZPP-a, preinaka tužbe nije moguća.

20. No, uz načelo iz odredbe čl. 190. st. 1. ZPP-a, taj procesni propis poznaje i iznimku, i to onu koja je sadržana u čl. 190. st. 2. ZPP-a.

21. Odredbom čl. 190. st. 2. ZPP-a predviđeno je, naime, da iznimno od odredbe stavka 1., tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka.

22. U okolnostima konkretnog slučaja ne postoji niti jedna jedina okolnost koja bi s uspjehom navodila na zaključak da tužiteljica tužbu nije mogla preinačiti bez svoje krivnje do zaključenja prethodnog postupka.

23. Ona sama za takvu spoznaju nije sudu ponudila niti jedan jedini dokaz pa čak niti bilo kakav navod, dok niti iz bilo koje posredne okolnosti ne proizlazi takva činjenica.

24. Zato sud drži da je tužiteljica tužbu preinačila tijekom glavne rasprave (jer je to učinila u podnesku od 20. svibnja 2026., a njega je dostavila sudu nakon što je na pripremnom ročištu od 03. veljače 2026. sud već zaključio prethodni postupak) i da je, k tome, to učinila svojom krivnjom.

25. Kada, pak, na strani aktivno legitimirane strane u sporu postoji krivnja za preinaku tužbe do koje je došlo nakon zaključenja prethodnog postupka, tada nisu ostvareni niti uvjeti iz odredbe čl. 190. st. 2. ZPP-a uz koje se tužba izuzetno može preinačiti.

26. Posebno, pritom, tužiteljica ničim nije dokazala da na njezinoj strani ne postoji krivnja za preinaku tužbe u dijelu deklaracije koja je vezana uz promjenjivu kamatnu stopu jer po toj osnovi niti u tužbi niti bilo kada u nastavku postupka uopće niti nije tražila bilo kakva prava.

27. Zbog svega upravo objašnjenog, sud je zaključio da preinaka tužbe nije moguća. O tome je donio odluku iz t. II. izreke rješenja. Ponavlja se da je kod takve odluke sud prvog stupnja koristio zakonski izričaj iz odredaba čl. 190. st. 1. i 2. ZPP-a koji piše upravo o mogućnosti preinake tužbe (do zaključenja prethodnog postupka po stavku 1. članka 190. ZPP-a ili do zaključenja glavne rasprave po stavku 2. članka 190. ZPP-a).

28. Mišljenje je suda prvog stupnja da onda kada preinaka tužbe nije moguća niti po odredbi čl. 190. st. 1. ZPP-a niti po odredbi čl. 190. st. 2. ZPP-a, ne postoje niti uvjeti iz odredbe čl. 190. st. 3. ZPP-a uz koje bi sud mogao dopustiti preinaku tužbe u slučaju u kojem se takvoj procesnoj dispoziciji aktivno legitimirane strane u sporu protivi tužena strana, no kako bi bila potpuno jasna i ova okolnost, o njoj će sud iznijeti svoj stav nastavno.

29. Ono što je kanila postići kroz preinaku tužbe isticanjem drugog, deklaratornog zahtjeva uz postojeći, kondemnatorni zahtjev u ovoj parnici tužiteljica može s uspjehom ostvariti i isticanjem isključivo zahtjeva kondemnatorne naravi. To zato jer je u tom zahtjevu, kao prethodno pitanje, sadržano ono koje se tiče ništetnosti ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli iz konkretnog Ugovora o kreditu.

30. Zato odlukom o izostanku dopuštenosti preinake tužbe sud prvog stupnja tužiteljicu, zapravo, ničim nije oštetio. Utoliko preinaka nije svrsishodna za konačno rješenje odnosa među strankama jer ono što je namjeravala postići kroz preinaku tužbe tužiteljica može ostvariti i bez preinake tužbe.

31. Kada preinaka nije moguća (t. II. izreke rješenja) i kada ju sud nije dopustio (t. III. izreke rješenja), tada ne postoji mogućnost donošenja odluke o onom dijelu zahtjeva glede kojega preinaka tužbe nije dopuštena.

32. Zbog netom navedenog u ovoj je parnici sud prvog stupnja odlučio isključivo o zahtjevu za isplatu, a u okviru takvog je zahtjeva razmotrio ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli iz predmetnog Ugovora o kreditu, i to kao prethodno pitanje bitno za odluku o utemeljenosti zahtjeva za isplatu.

33. Referirajući se spram tužbenog zahtjeva tuženica je osporila njegovu osnovanost i visinu, a istaknula je i prigovor zastare. Takav je stav iznijela na (prvom) pripremnom ročištu koje je održano 15. prosinca 2025. (list 47. sudskog spisa).

34. U dokaznom postupku sud je pročitao isprave priložene spisu.

35. Također, proveden je dokaz saslušanjem tužiteljice u svojstvu stranke te dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku financijske struke Darku Haniku.

36. Uz izvedene dokaze, niti jedna od stranaka nije predlagala provođenje daljnjih dokaza do onog stadija parnice do kojega je to bila u mogućnosti učiniti na temelju načela iz odredaba čl. 299. st. 1. i 2. ZPP-a, u svezi s regulacijom iz odredbe čl. 292.a st. 1. ZPP-a.

37. Važno je, pritom, naglasiti da je postupak u ovom sporu proveden u cijelosti uz primjenu odredaba Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a od 11. srpnja 2022. godine (iz Narodnih novina broj 80/22; u daljnjem tekstu: ZID ZP/22). To je, pak, značilo da je, nakon što je na (drugom) pripremnom ročištu, koje je održano 03. veljače 2026., u smislu odredbe čl. 292.a st. 1. ZPP-a sud rješenjem zaključio prethodni postupak i ocijenio da, s obzirom na okolnosti slučaja, na istom ročištu nije bilo moguće održati i zaključiti i glavnu raspravu, sud bio dužan izraditi plan upravljanja postupkom. Ovaj je prvostupanjski sud to učinio u sadržaju raspravnog rješenja od 03. veljače 2026. (s lista 55. sudskog spisa), pri čemu je prilikom izrade plana upravljanja postupkom respektirao one okolnosti za koje je u odredbi čl. 292.a st. 4. ZPP-a regulirano da ih plan upravljanja postupkom treba sadržavati.

38. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a, ovaj sud tužbeni zahtjev smatra osnovanim.

39. Ponavlja se da je sud odlučio isključivo o kondemnatornom dijelu zahtjeva jer preinaku tužbe isticanjem drugog zahtjeva, onog deklaratorne naravi, niti je smatrao mogućom niti ju je dopustio.

40. Među strankama nije sporno da su 22. svibnja 2007. sklopile Ugovor o kreditu, na temelju kojega je tuženica tužiteljici stavila na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 11.698,68 CHF, s tim da je tim pravnim poslom ugovorena valutna klauzula, točnije obveza tužiteljice da mjesečne anuitete otplaćuje u kunskoj protuvrijednosti za CHF po srednjem tečaju tuženice na dan dospelja.

Nadalje, nije sporno da je tijekom vremena trajanja otplate kredita došlo do promjene tečaja za CHF.

41. Međutim, sporne su sljedeće okolnosti:

- jesu li ništetne odredbe Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007. o valutnoj klauzuli

- pripada li tužiteljici pravo na isplatu onih iznosa koji su posljedica promjene tečaja valute te

- je li u odnosu na (novčano) potraživanje tužiteljice u konkretnom slučaju nastupila zastara.

42. Po mišljenju suda prvog stupnja, opisana sporna pitanja isključivo su pravne naravi, ali se prilikom njihova razrješenja sud rukovodio činjenicama utvrđenima provedenim dokaznim postupkom, smatrajući da dokazi materijalno-pravne prirode (isprave) i dokazi personalnog karaktera (iskaz tužiteljice te nalaz i mišljenje vještaka Darka Hanika) predstavljaju valjanu podlogu za presuđivanje.

43. Naime, isprave podnesene sudu tijekom predmetne parnice u međusobnom su skladu pa djeluju uvjerljivo, iskaz tužiteljice dosljedan je, logičan i životan, dok su nalaz i mišljenje vještaka Darka Hanika izraženi savjesno i u skladu s pravilima znanosti i vještine te, kao takvi, ne ostavljaju mjesta nejasnoćama, nepotpunosti niti proturječnosti kako sami sa sobom, tako niti s izviđenim okolnostima u predmetu.

44. Iz povijesnog dijela tužbe, kao i iz svih očitovanja tužiteljice iz cjelokupnog postupka, jasno je i nedvosmisleno razvidno da je osnova na kojoj počiva postavljeni tužbeni zahtjev radi isplate, u biti, ništetnost odredaba Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007. o valutnoj klauzuli pa se, stoga, da bi uopće došao do ispravnog odgovora na pitanje vezano uz osnovanost zahtjeva radi isplate, sud nužno morao baviti i pitanjem koje se tiče ništetnosti odredaba konkretnog Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli.

45. Ponovno se ističe ono što je prethodno već napisano, dakle da je zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli sadržan u zahtjevu za isplatu, i to kao prethodno pitanje, te da je, stoga, o tom pitanju sud bio dužan odlučivati unatoč tome što nije dopustio preinaku u ovom sporu.

46. U okviru pitanja vezanog uz ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, prije svega, valja ukazati na to da pravni odnos tužiteljice i tuženice treba sagledati u okviru odredaba Zakona o zaštiti potrošača od 10. lipnja 2003. godine (Narodne novine broj 96/03; u daljnjem tekstu: ZZP).

47. Pravni odnos stranaka konkretnog spora nastao je u momentu sklapanja Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007., pa to, posljedično, znači da taj pravni odnos tangiraju pravila ZZP-a. To je u skladu s pravilom o vremenskom važenju zakona (locus regit actum).

48. Također, treba navesti da se, pozivom na odredbu čl. 1163. st. 1. Zakona o obveznim odnosima od 17. ožujka 2005. (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; u daljnjem tekstu: ZOO), na pravni odnos tužiteljice i tuženice primjenjuju upravo odredbe ZOO-a.

49. Do sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu došlo je, naime, nakon što je, u skladu s regulacijom iz odredbe čl. 1165. ZOO-a, taj propis stupio na snagu, što znači da, pozivom na pravilo iz odredbe čl. 1163. st. 1. ZOO-a, na pravni odnos stranaka konkretne parnice treba primijeniti ZOO.

50. Budući da je u svakom pojedinom slučaju aktivno legitimirana strana u sporu dužna dokazati svoj status potrošača, sud je najprije razmotrio ovo pitanje.

51. Iz čl. 6. Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007. (list 15. sudskog spisa) vidljiva je namjena sklapanja tog pravnog posla i ta se namjena očituje u kupnji rabljenog automobila, već registriranog u RH.

52. Također, iz stranačkog iskaza tužiteljice, koji je ona iznijela pred ovim sudom na ročištu za glavnu raspravu koje je održano 27. ožujka 2026. (list 60. sudskog spisa), proizlazi da je sredstvima kredita koji joj je odobren od strane tužene banke kupila osobno vozilom marke Citroen C3, da se radilo o prosječnom vozilu te da je to vozilo koristila isključivo za svoje osobne potrebe.

53. Sve upravo iznijeto izvan svake razumne dvojbe upućuje na spoznaju da je tužiteljica svoj status potrošača u konkretnoj parnici nepobitno dokazala, i to kako dokazima materijalno-pravnog karaktera (ispravama, pri čemu posebno Ugovorom o kreditu od 22. svibnja 2007.), tako i dokazima personalne naravi (vlastitim stranačkim iskazom).

54. Bilo kakvu oprečnu okolnost, dakle činjenicu da je tužiteljica Ugovor o kreditu od 22. svibnja 2007., možebitno, sklopila u svrhe namijenjene njezinom zanimanju ili njezinoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti (čl. 3. st. 1. t. 1. ZZP-a), tuženica nije dokazala niti s najnižim stupnjem vjerojatnosti pa, stoga, status potrošača na strani tužiteljice ovaj prvostupanjski sud nalazi dokazanim.

55. Nakon što je utvrdio da je tužiteljica potrošač, sud je ocijenio ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli.

56. U odnosu na ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, za pojasniti je sljedeće.

57. Odredbom čl. 81. ZZP-a propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a trgovac koji tvrdi da se o

pojedinoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

58. Uzimajući u obzir da tuženica niti s najnižim stupnjem vjerojatnosti nije dokazala da se o odredbama Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007., kojima je predviđena valutna klauzula, pojedinačno pregovaralo, unatoč tome što je, u skladu s načelom stranačke istine, proklamiranim u odredbama čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZPP-a te u odredbi čl. 81. st. 4. ZZP-a, upravo za tuženicu bio pridržan teret dokaza u tom pravcu, a cijeneći i to da je odredbom Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007. tuženici omogućeno ne samo da iznos mjesečnog anuiteta bude vezan uz valutu CHF, nego i da tečaj te valute bude uvjetovan srednjim tečajem za CHF koji upravo tuženica određuje te da je sve to, u konačnici, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, kao potrošača, i to takvu koja se ogleda u tome da je anuitet kredita za tužiteljicu rastao tijekom utuženog perioda (što se vidi iz izračuna iz nalaza i mišljenja vještaka Darka Hanika), zaključak je suda prvog stupnja da su odredbe Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007. o valutnoj klauzuli ništetne te da na temelju upravo te i takve pravne osnove tužiteljici pripada pravo potraživati od tuženice isplatu, i to po pravilima o restituciji koja su sadržana u odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a.

59. Pri tome nije zgorega primijetiti da je valutna klauzula sadržana u čl. 1. i u čl. 7. Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007.

60. Odredbom čl. 3. ZOO-a predviđeno je da su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, dok iz odredbe čl. 4. ZOO-a slijedi da su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja.

61. Nužno je pojasniti da je u postupku koji se pred Trgovačkim sudom u Zagrebu vodio pod poslovnim brojem P-1401/2012 (na koji se tužiteljica pozvala već u tužbi), te koji je bio pokrenut tužbom radi zaštite kolektivnih interesa potrošača od strane tužitelja Potrošača-Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača ("Udruga Potrošač") protiv osam najvećih hrvatskih banaka, među kojima i protiv tuženice u ovom sporu, na temelju odredaba članaka 502.a do 502.h ZPP-a, navedeni tužitelj tražio zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 41/14 i 110/15) i to u dva pravca; prvo u pravcu nepoštenosti odredbe o valutnoj klauzuli u švicarskim francima te drugo u pravcu nepoštenosti odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi u skladu s jednostranim odlukama banaka, s tim da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske koja je 13. lipnja 2014. donesena pod brojem PŽ-7129/13 potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1402/2012 u dijelu koji se ticao promjenjive kamatne stope, a preinačena u dijelu koji se ticao valutne klauzule te je taj dio tužbenog zahtjeva odbijen, a kada je Vrhovni sud Republike Hrvatske odlučivao o reviziji protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske donio je revizijsku odluku Revt-249/14-2 kojom je reviziju stranaka odbio, nakon čega je uslijedio postupak pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske koji je odlukom brojeva U-III-2521/2015, U-III-2536/2015, U-III-2547/2015, U-III-2565/2015, U-III-2603/2015, U-III-2604/2015 i U-III-2605/2015 od 13. prosinca 2016. djelomično usvojio ustavnu tužbu te je ukinuo odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broja Revt-249/14-2 od

9. travnja 2015. u dijelu kojim je odbijena revizija tužitelja protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broja PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., a kojom je preinačenjem prvostupanjske presude odbijen zahtjev upravljen utvrđenju da su banke (dakle, i tuženica u ovoj parnici) povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo te je u tom dijelu predmet vraćen Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na ponovni postupak u kojemu je, iznova odlučujući o reviziji, Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem Revt-575/16-5 od 3. listopada 2017. ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broja PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu koji se ticao zahtjeva za utvrđenje da su banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača ugovaranjem valutne klauzule uz koju je vezana glavnica CHF-a.

62. Također, bitno je naglasiti da je nakon toga Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio novu presudu, poslovnog broja PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., kojom je odbio žalbu tuženih banaka te potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broja P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., pri čemu je utvrđeno da su sve tužene banke (uključujući, dakle, i tuženicu u konkretnoj parnici) povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditu - ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu.

63. Sud prvog stupnja ispitao je može li se tužiteljica s uspjehom pozivati na pravna utvrđenja iz odluke donesene u postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu u spomenutoj parnici.

64. U svezi toga, za istaknuti je da je odredbom čl. 502.c ZPP-a predviđeno da su se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu fizičke osobe ovlaštene pozivati na pravno utvrđenje iz presude kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a (u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava).

65. Tužiteljica se pozvala na odluke donesene u parnici koja se pred Trgovačkim sudom u Zagrebu vodila pod poslovnim brojem P-1401/2012. Stoga je sud svoju odluku u ovom predmetu utemeljio ne samo na vlastitom pravnom promišljanju, već i na svemu onome što je utvrđeno odlukama iz tog postupka.

66. No, čak i da u parnici radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredaba i radi isplate po osnovi pravila o restituciji sud nije vezan za utvrđenja iz parnice koja se vodila u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, to još uvijek ne bi značilo da sud nije dužan cijeliti utvrđenja do kojih je došao sud u sporu radi zaštite kolektivnih interesa i prava te da se stranka na odluku iz takvog spora ne bi mogla pozivati (uostalom, jednako kao i na bilo koju drugu odluku bilo kojeg drugog suda za koju smatra da konvenira njezinim probicima u postupku).

67. Pritom ovaj prvostupanjski sud drži da je zbog promjene tečaja švicarskog franka, u smislu njegove aprecijacije (porasta vrijednosti novca), došlo do povećanja mjesečnih iznosa anuiteta jer je po Ugovoru o kreditu koji je tužiteljica sklopila s tuženicom plaćanje bilo vezano za valutu CHF, i to, k tome, prema srednjem tečaju tuženice, kao kreditora, pa kada je u utuženom razdoblju znatno porastao tečaj CHF, a time i protuvrijednost anuiteta u kunama, tada se, po motrištu ovog suda prvog stupnja, radi ne samo o povredi kolektivnih interesa, već i o povredi interesa potrošača koji je korisnik konkretnog kredita. Ovo tim više jer tuženica, za koju je u tom pravcu bio pridržan teret dokaza (čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZPP-a te čl. 81. st. 4. ZZP-a), nije dokazala da se o odredbama Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007., u dijelu u kojemu je tim odredbama predviđena valutna klauzula, pojedinačno pregovaralo.

68. Upravo suprotno, iz stranačkog iskaza tužiteljice razvidno je oprečno. Tužiteljica, naime, tvrdi da u banci nije bilo apsolutno nikakvog prostora za dogovor, da je Ugovor o kreditu od 22. svibnja 2007. sastavljen u banci i da ju nitko nije upozorio da će doći do tako drastičnog porasta tečaja za CHF, kakav je u okolnostima konkretnog slučaja uslijedio.

69. Iz takvih navoda tužiteljice nije moguće zaključiti da se pojedinačno pregovaralo o ugovornim odredbama Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007., u dijelu u kojem su te ugovorne odredbe obuhvaćale valutnu klauzulu (čl. 1. i čl. 7. Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007.).

70. Ponavlja se da je odredbom čl. 81. ZZP-a propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a trgovac koji tvrdi da se o pojedinoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

71. Dakle, sumarno, sud drži da su nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli iz Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007, sadržane u čl. 1. i u čl. 7. tog pravnog posla, a kako je odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a za nepoštenu ugovornu odredbu kao posljedica predviđena ništavost (ZZP koristi upravo pojam „ništavost“ jer sintagmu „ništetnost“ u pravni sustav Republike Hrvatske uvodi tek ZOO), tako su navedene odredbe ništave/ništetne i, po odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, tužiteljici pripada pravo na isplatu.

72. Ponavlja se da tuženica nije dokazala da se o odredbama o valutnoj klauzuli iz Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007. pojedinačno pregovaralo, a time i da nije postupila u skladu s obvezom iz odredbe čl. 81. st. 4. ZZP-a.

73. Tuženica se tijekom čitavog spora pozivala na prestanak prava tužiteljice da od nje zahtijeva ispunjenje obveze (na zastaru), no ovaj sud prvog stupnja takvo njezino motrište ne može prihvatiti, iz više razloga.

74. U prethodnom dijelu obrazloženja ove presude već je navedeno da je predmetom odlučivanja u konkretnom sporu bio zahtjev tužiteljice radi isplate koji je ona utemeljila na posljedicama ništetnosti ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli iz Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007.

75. Kada se krene od toga da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, kako to izrijeком slijedi iz odredbe čl. 328. ZOO-a, tada je jedini mogući i pravno prihvatljiv zaključak onaj prema kojemu se ne gasi niti pravo koje za stranku sudionicu ništetnog pravnog posla proizlazi iz posljedica ništetnosti, a koje je proklamirano u odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a.

76. Cijeneći, naime, da se pravo na isticanje ništetnost ne gasi (čl. 328. ZOO-a), a da je pravo na restituciju posljedica ništetnosti, po čvrstom i nepokolebljivom pravnom razmišljanju ovog suda prvog stupnja, to znači da se ne gasi niti pravo na pozivanje na posljedice ništetnosti po odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, a time i da je isticanje prigovora zastare, zapravo, iluzorno i materijalnopravno neodrživo u parnici u kojoj aktivno legitimirana strana ističe zahtjev za isplatu koji temelji na posljedicama ništetnosti.

77. Zbog toga sud prvog stupnja nalazi da kod traženja isplate po pravilima o restituciji (vraćanja onoga što je primljeno na temelju ništetnog pravnog posla ili njegova dijela) ne može niti biti govora o bilo kakvom nastupanju zastare, ali niti općenito o zastari kao institutu koji bi na bilo koji razuman i opravdan način bilo moguće dovesti u vezu s ništetošću.

78. Ako se ne gasi pravo na isticanje ništetnosti (čl. 328. ZOO-a) i ako je restitucija posljedica ništetnosti (čl. 323. st. 1. ZOO-a), onda je, na osnovi ove dvije premise iz logičkog silogizma, jedini ispravan zaključak (conclusio) onaj prema kojemu kod odlučivanja o ništetnosti i o restituciji nema mjesta niti primjeni instituta zastare.

79. Stoga je prigovor zastare, koji je tuženica istaknula tijekom spora, na (prvom) pripremnom ročištu koje je održano 15. prosinca 2025. (list 47. sudskog spisa), ocijenjen pravno neprihvatljivim.

80. Uostalom, čak i kada bi se kod odlučivanja o prigovoru zastare prihvatilo recentno stajalište sudske prakse, zastupljeno u pravnom shvaćanju s prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održane 30. siječnja 2020. godine (prema zapisniku s te sjednice, poslovnog broja Su-IV-47/2020-2, objavljenom na službenim stranicama Vrhovnog suda Republike Hrvatske), prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, niti tada ne bi moglo biti govora o nastupanju zastare u konkretnom sporu.

81. Ništetnost pojedinih odredaba Ugovora o kreditu, koji je 22. svibnja 2007. sklopljen između tužiteljice i tuženice, utvrđuje se tek ovom odlukom, i to kao prethodno pitanje u odnosu na kondemnatorni zahtjev, pa, uz primjenu navedenog

pravnog shvaćanja Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, to znači da bi zastara počela teći tek u trenutku u kojem odluka o prihvaćanju zahtjeva tužiteljice stekne svojstvo pravomoćnosti.

82. Kako tome nije tako (jer se o zahtjevu tužiteljice donosi tek prvostupanjska presuda, koja će svojstvo pravomoćnosti steći ili u žalbenom postupku, donošenjem drugostupanjske odluke, ili protekom roka za žalbu unutar kojega niti jedna od stranaka spora ne bude iskoristila mogućnost podnošenja pravnog lijeka), tako se, i uz prihvaćanje opisanog shvaćanja Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, prigovor zastare, istaknut po tuženici, ukazuje pravno neutemeljenim.

83. U prethodnom dijelu obrazloženja konkretne presude već je pisano, a sada to treba i ponoviti, da se odluka o obvezi tuženice da tužiteljici isplati novčane iznose koji su joj dosuđeni u t. I. dispozitiva presude temelji na odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a.

84. U slučaju ništetnosti ugovora ili neke ugovorne odredbe svaka je strana, naime, dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora.

85. Kako je, pak, na temelju ništetnih odredaba Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007. o valutnoj klauzuli, tuženica od tužiteljice primila isplatu iznosa koji su veći od onih iznosa koji su ugovoreni tim Ugovorom, tako je, u vidu posljedica ništetnosti, za tuženicu predviđena obveza da tužiteljici vrati sve one iznose koje je od nje primila po osnovi ništetnih ugovornih odredaba, i to s kamatama od dana kada joj je tužiteljica te isplate obavila, odnosno upravo na način na koji je tužiteljica to i zahtijevala u ovom sporu.

86. Visinu tužbenog zahtjeva sud je u ovoj parnici utvrdio vještačenjem, a upravo je na osnovi ovog dokaza u podnesku od 20. svibnja 2026. tužiteljica i postavila kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva pa je, posljedično, o visini tužbenog zahtjeva donesena odluka iz t. I. izreke presude.

87. Da tužiteljici pravo na kamate, glede njihova tijeka, pripada baš onako kako je to i zahtijevala tužbenim zahtjevom, slijedi i iz vladajuće sudske prakse (VS, Rev-999/92, od 07. srpnja 1993. godine), nastale u primjeni odredbe obveznog prava kojom je regulirana posljedica ništetnosti.

88. U svezi stope zakonskih zateznih kamata na iznose dosuđene u t. I. izreke presude, za naglasiti je da su do 31. prosinca 2007. godine na snazi bili Zakon o zateznim kamatama (Narodne novine broj 28/96 i 58/04 – Vjerodostojno tumačenje članka 3. stavka 1. Zakona o zateznim kamatama) i Uredba o visini stope zatezne kamate (Narodne novine broj 72/02 i 153/04), prema kojima je godišnja kamatna stopa iznosila 15% godišnje (od 01. srpnja 2002. godine do 31. prosinca 2007. godine), dok je 01. siječnja 2008. godine na snagu stupila odredba čl. 29. ZOO-a, koja stopu zakonskih zateznih kamata čini ovisnom o eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke (HNB), tj. konkretno o uvećanju eskontne stope HNB za pet postotnih poena kada se radi o odnosima izvan trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava.

89. Stoga je sud respektirao ove okolnosti, s tim da je odluku o visini kamatne stope donio kako na temelju izvorne odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a, tako i prema izmjenama iste odredbe iz Zakona o izmjenama i dopunama ZOO-a od 17. srpnja 2015. godine (iz Narodnih novina broj 78/15), odnosno iz Zakona o izmjenama i dopunama ZOO-a od 03. listopada 2022. godine (iz Narodnih novina broj 114/22; u daljnjem tekstu: ZID ZOO/22) te iz Uredbe o izmjeni ZOO-a od 30. prosinca 2022. godine (iz Narodnih novina broj 156/22; u daljnjem tekstu: Uredba ZOO/22).

90. U sadržaj t. I. izreke presude sintagma iz odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a, prema ZID ZOO-u/22 i prema Uredbi ZOO/22, unijeta je zbog moguće promjene stope kamata nakon 01. siječnja 2027. godine, i to kako na više, tako i na niže, a sve radi olakšavanja eventualnog ovršnog postupka u povodu ove presude.

91. Odluka o naknadi troškova postupka iz točke II. dispozitiva presude temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a, u svezi s čl. 155. st. 1. ZPP-a.

92. Tuženica je u cijelosti izgubila parnicu pa je dužna tužiteljici naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka koji su bili potrebni za vođenje parnice.

93. Troškovi tužiteljice sastoje se od nagrade odvjetniku za sastavljanje tužbe, u iznosu od 200,00 eura, sukladno Tbr. 7. st. 1. Tarife o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika (iz Narodnih novina broj 138/23; u daljnjem tekstu: Tarifa/23), te za sastavljanje pet podnesaka, od kojih su oni od 26. ožujka 2025., od 25. ožujka 2026. i od 20. svibnja 2026. bili obrazloženi pa nagrada za svaki od njih iznosi po 200,00 eura, sukladno Tbr. 8. st. 1. Tarife/23, dok su podnesci od 17. ožujka 2026. i od 02. travnja 2026. predstavljali tzv. „ostale“ podneske pa nagrada za svaki od njih iznosi po 50,00 eura, sukladno Tbr. 8. st. 4. Tarife/23.

94. Tužiteljici je dosuđena i nagrada za zastupanje na četiri ročišta, od 15. prosinca 2025., od 03. veljače 2026., od 27. ožujka 2026. i od 13. srpnja 2026., s tim da se na svima njima raspravljalo o glavnoj stvari, odnosno izvodili su se dokazi pa nagrada za svako od njih iznosi po 200,00 eura, sukladno Tbr. 9. st. 1. Tarife/23.

95. Uz sve nabrojane troškove, tužiteljici je dosuđen trošak financijskog vještačenja, u iznosu od 335,00 eura.

96. Nužno je navesti da se Tarifa/23 primjenjuje pozivom na njezin Tbr. 52. st. 3. jer sud o troškovima postupka odluku donosi u trenutku objave predmetnih presude i rješenja, točnije 23. srpnja 2026., a to je, pak, nakon što je, u smislu dijela XIX. st. 1. Tarife/23, ta Tarifa stupila na snagu.

97. Tužiteljici nisu priznati troškovi sudskih pristojbi.

98. Prema čl. 13. Zakona o izmjenama Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 51/23), 20. svibnja 2023. godine na snagu je stupila izmijenjena odredba čl. 11. t. 20. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 118/18), prema kojoj su potrošači kao tužitelji u postupcima pokrenutima na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa oslobođeni obveze plaćanja sudskih pristojbi pa to znači da niti za tužiteljicu ne postoji obveza plaćanja

sudskih pristojbi, a time i da joj ne pripada pravo ovaj trošak tražiti na teret druge strane u sporu (tuženice).

99. U pogledu troškova postupka tužiteljica je zatražila zakonske zatezne kamate (u sadržaju konačno postavljenog tužbenog zahtjeva), s tim da ovaj sud prvog stupnja smatra da joj takvo pravo pripada, i to počevši od dana donošenja prvostupanjske presude, jer je to u skladu s odredbom čl. 31. st. 3. Ovršnog zakona (Narodne novine broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-I-2881/2014 i dr. od 01. lipnja 2016. godine, 73/17, 131/20 i 114/22), kao i s čl. 151. st. 3. ZPP-a, koja je novelirana kroz čl. 27. ZID ZPP-a/22.

100. Stoga je glede tijeka kamata za iznos troškova postupka odlučeno kao u t. II. dispozitiva presude.

101. Budući da je tuženica u cijelosti izgubila ovu parnicu, zaključivanjem o suprotnom pravilu iz odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a (*argumentum a contrario*), ne pripada joj niti pravo na nadoknadu troškova postupka na teret tužiteljice, pa tako niti u zatraženoj visini od 1.750,00 eura, s kamatama koje su zahtijevane od presuđivanja do isplate, zbog čega je odlučeno kao u t. IV. dispozitiva presude.

U Rijeci 23. srpnja 2026.

S u t k i n j a

Larisa Smiljan Pervan

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude i rješenja, donesenih u prvom stupnju, stranke mogu podnijeti žalbu, u roku od petnaest (15) dana od dana dostave prijepisa presude i rješenja (čl. 348. st. 1. ZPP-a).

Žalba se podnosi sudu koji je izrekao prvostupanjsku presudu i rješenje, u dovoljnom broju primjeraka za sud i za protivnu stranku (čl. 357. ZPP-a).

Pravovremeno podnesena žalba sprečava da presuda i rješenje postanu pravomoćni u dijelu koji se pobijaju žalbom (čl. 348. st. 2. ZPP-a).

O žalbi protiv presude i rješenja odlučuje drugostupanjski sud (čl. 348. st. 3. ZPP- a).

RJ.

- presuda i rješenje nepravomoćni
- vidi upisnik "P"
- kal. do pravomoćnosti

DNA:

- pun. tužiteljice
- pun. tuženice

na način određen u zapisniku o objavi presude

PRISTOJBE:

- za naplatu pristojbe nadležan je ovlašteni službenik u sudu, određen godišnjim rasporedom poslova, u skladu s odredbom čl. 28. st. 6. Zakona o sudskim pristojbama od 27. prosinca 2018. godine (Narodne novine broj 118/18 i 51/23)

U Rijeci 23. srpnja 2026.

S u t k i n j a

Broj zapisa: **9-3088b-2613a**

Kontrolni broj: **03c16-b80ed-bcc4f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.